

BETTY-KIRJAT

KAISA IKOLA

*Maailma kutsuu,
Grace 1*

Kaisa Ikola

Maailma kutsuu, Grace 1

SAGA Egmont

Maailma kutsuu, Grace 1

Copyright © 2017, 2025 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727242729

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11 2, 1120 Copenhagen

1.

Aamu rantabulevardilla

Aurinko oli juuri noussut Nizzan ylle. Välimeri aaltoili rantabulevardin edustalla turkoosin kaikissa sävyissä kuin vuoteelle huolettomiin poimuihin heitetty tanssiaispuvun kangas, ja palmunlehdet ja talojen valkeiksi kalkitut seinät säkenöivät valon kirkkaudessa.

Vaikka oli vasta varhainen aamu, tyttö oli seissyt parvekkeella jo hyvän aikaa täydellisen uppoutuneena maiseman katseluun. Välillä hänen silmänsä, jotka olivat yhtä siniset kuin kaupungin yllä kaartuva taivas, siristyivät melkein umpeen. Ilme toi miehen mieleen kameran sulkimen, ikään kuin tyttö olisi koettanut painaa näkemänsä jonnekin mielensä filmille valokuvan tavoin.

Lewisilla oli tapana kävellä tästä joka aamu auringon nousun jälkeen. Päivisin ranta oli niin täynnä ihmisiä, ettei siellä voinut keskittyä, mutta aamulla hän vaelteli luonnoslehtiönsä kanssa hakien ideoita ja inspiraatiota ja painaen mieleensä tämän seudun ihmeellisen valon ja värit, kuten tuo tyttö nyt. Kävelynsä jälkeen

hän vetäytyi huoneeseensa ja nukkui yli kuumen päivän herätäkseen illansuussa maalaamaan vimmaisesti.

Hän tiesi, ettei kukaan muu taiteilija tehnyt niin. Hän tiesi hukkaavansa valon, jollaista kotona ei voinut edes toivoa. Mutta se oli hänen tapansa. Hän oli yöeläjä.

Hän ei ollut nähnyt tyttöä aiemmin. Ehkä tämä oli vasta saapunut Nizzaan, tai ehkä tämä oli muina aamuina nukkunut vielä hänen kulkiessaan ohi. Mutta tänä aamuna Lewis oli jo kaukaa havainnut, että hotellin ennemmin koristeeksi kuin käyttöön tarkoitettulla alaparvekkeella oli joku. Mitään ajattelematta hän oli jäänyt palmun varjoon katselemaan tuota ihastuttavaa näkyä.

Tyttö oli aivan toisenlainen kuin rantakadun hotellien asukkaat yleensä. Lewis oli tottuneempi ilmaisemaan itseään kuvin kuin sanoin, mutta jos häneltä olisi kysytty, mitä hän tarkoitti, hän olisi vastannut epäröiden:

– Hän on tyylikäs – ja sittenkin – tuo puku ei ole muotihuoneesta. En tunnista sitä yhdenkään suunnittelijan luomukseksi. Ja silti se on – se on kuin *tehty* hänelle, ei, kuin se olisi *kasvanut* hänen ylleen! Ja tuo tukka, se – äh, minä en ole mikään runoilija, mutta antakaa minulle värit, niin maalaan auringonlaskun, tulipunaisen ja säkenöivän – sen täytyy olla luonnonkihara, hän on varmaankin leikkauttanut sen hiljattain, eikä ole vielä oppinut kampaamaan sitä niin hillitysti kuin muoti vaatii...

Mutta koska Lewis Willows oli todellakin tottuneempi ilmaisemaan itseään kuvin, hän ei eritellyt näkemäänsä näin selkeästi ajatuksissaan. Sen sijaan hän veti povitaskustaan pienen luonnoslehtiön ja kynän ja hahmotteli muutamien vedoin paperille tytön siron olemuksen vanhalla kiviparvekkeella lumenvalkoaa seinää vasten.

Tyttö käänsi päätään ja Lewis vetäytyi vaistomaisesti lähem-

mäs palmua. Hän ei tiennyt miksi, mutta ei tahtonut tulla itse nähdyksi aivan vielä.

– Piirteet eivät ehkä ole kauniit sanan varsinaisessa merkityksessä, mutta miten kuultava iho – hänen on täytynyt tulla kaupunkiin äskettäin, koska ei ole saanut vielä yhtään aurinkoa – tai sitten hän on sitä onnellista laatua, joka ei pala, vaikka on punatukkainen. Ehkä hänellä on muutamia pisamia poskipäissään? En ole varma. Mutta nuo silmät... Yhtä aikaa niin lapsekkaat ja kypsät. Minkä ikäinen hän mahtaa olla, kuudentoista?

Samassa tyttö näki jotakin mielenkiintoista kauempana horisontissa, ehkä satamaan palaavan kalastaja-aluksen, mutta joka tapauksessa jotain sellaista, joka sai hänet hymyilemään itseksensä.

– Hymykuopat! Lewis mutisi puoliääneen. – Taivas.

Ja ennen kuin ehti ajatella asiaa sen kummemmin – sillä Lewis Willows ei ollut ylipäättään tunnettu miehenä, joka pysähtyi ajattelemaan tekemisiään ja niiden seurauksia kovin pitkälle etukäteen – hän astui esiin palmun varjosta, pysähtyi parvekkeen alle, kosketti hatunlieriään ja sanoi hiukan kehnolla teatterikuiskauksella ollakseen häiritsemättä muita tänä varhaisena aamuhetkenä:

– *Bonjour, mademoiselle!*

Tyttö melkein hypähti. Hän ei ollut selvästikään tajunnut kehenkään muun olevan vielä liikkeellä. Sitten hän astui vaistomaisesti taaksepäin, aivan kuten kunnollisen perhetytön täytyykin tehdä, kun ventovieras mies puhuttelee häntä yksinäisellä kadulla.

Lewis seurasi ihastuneena tytön reaktioita. Hän tekisi tästä elämänsä taulun. Palanen viktoriaanikaista kasvatusta keskellä nykypäivää! Hän tiesi jo, että osallistuisi tytön kuvalla seuraavaan avoimeen näyttelyyn. Ne vanhat jäärät akatemiassa ja Taideseu-

rassa arvostivat juuri tällaisia aiheita – mutta hän tekisi työn niin, että räjäyttäisi potin myös moderneissa gallerioissa.

– *Bonjour, monsieur*, tyttö sitten sanoi hiukan epävarmasti.

Hänen surkea ranskan ääntämyksensä vahvisti sen, minkä Lewis oli jo punaisen tukan ja heleän ihon perusteella aavistanut.

– Puhutteko englantia? hän tiedusteli ja otti nyt hatun päästään. Jos kohtasi palasen elävää Viktorian aikaa, täytyi käyttäytyä sen mukaan.

Hän melkein näki, miten tyttö huokasi helpotuksesta.

– Minä olen skotlantilainen, tämä vastasi avoimesti.

– Niinkö? Mikä sattuma. Lewis astui lähemmäs. – Suokaa anteeksi, että puhuttelen teitä tällä tavalla, mutta kävelen tästä aamuisin, enkä ole nähnyt teitä aiemmin.

Tyttö nojautui kaiteen yli, ja Lewis hymyili vähän toisella suupielellään. Hän oli arvannut näin käyvän. Lapsiparka oli ensimmäistä kertaa maailmalla ja luotti kehen tahansa, joka vain puhui samaa kieltä ja käyttäytyi brittiläisen kankeasti.

– Me tulimme vasta eilen, tyttö sanoi pehmeällä ylämaalaisella murteella, joka sai Lewisin melkein vapisemaan innostuksesta – hänen *täytyisi* koettaa sisällyttää kuvaan kaikki, myös tuon puhetavan luoma tunnelma! – Muut nukkuvat vielä, mutta minä halusin tulla katsomaan merta ja aurinkoa.

– Kotona taitaa olla vähän toisenlainen sää, Lewis naurahti. Jostakin syystä hän ei tahtonut tarkkaan määritellä, mitä tarkoitti ”kodilla”, sillä halusi voittaa tytön luottamuksen.

– Oh, en tiedä enää tarkkaan – me olemme olleet useampia viikkoja Belgiassa ennen kuin lähdimme Ranskaan. Pariisissa oli jo hiukan syksyistä.

– Vai niin, *Grand Tour*? Lewis sanoi vähän pettyneenä. Jostakin syystä hänen oli vaikea hyväksyä ajatusta siitä, että tyttö

olisikin vaurasta yläluokkaa. Tämä vaikutti niin aidolta ja maanläheiseltä, vaikka toki hotellin taso ja puvun tyylikkyys kertoivat, ettei kyseessä ollut varattoman perheen lapsi.

Ilmassa helähti jotakin, joka kuulosti hopeakellojen soitolta. Milloin hän oli viimeksi kuullut kenenkään tytön nauravan noin viattoman puhtaasti?

– Voihan sitä siksikin kutsua, tyttö sanoi hilpeästi. – Tätini perhe lähti Eurooppaan talveksi ja he halusivat minut mukaan serkkuni seuraksi. Me vietämme loka- ja marraskuun täällä ja jatkamme joulun ja sydäntalven ajaksi Roomaan ja Firenzeen. Eikö se kuulosta hienolta! Keväällä palaamme kotiin Berliinin kautta, meillä on siellä sukulaisia.

– Teillä on edessänne seikkailu, neiti...

Lewis jätti lauseen lopun tarkoituksella ilmaan miettien samalla, tajusiko tyttö laisinkaan, ettei maailmalla ollut välttämättä tarpeen julistaa matkasuunnitelmaansa noinkin tarkkaan.

Kevyt puna nousi tytön poskipäihin. Hän oli selvästi mieleltään vielä lapsi, tottumaton tulemaan kutsutuksi muulla kuin etunimellään.

– Fleming, hän päätti Lewisin lauseen melkein ujostellen, ja jatkoi pienen epäröinnin jälkeen: – Grace Fleming.

– Hauska tutustua, neiti Fleming. Willows. Lewis Willows. Mies astui lähemmäs ja kurotti kätensä parvekkeen kaidetta kohti, ja tyttö kumartui hiukan hämillisesti tirskahtaen tarttuakseen siihen. Hänen kätensä oli kapea ja siro, ja Lewisin tarkat silmät havaitsivat pienen kyhmyn ja hiukan väriä keskisormen toisessa nivelessä. Tyttö joko kirjoitti tai piirsi ahkerasti.

– Hauska tutustua, herra Willows, tyttö sopersi. Hän oli selvästi täysin kokematon esittelyissä, joita ei suorittanut kukaan turvallinen esiliina.

– Grace, kuului samassa sisältä. – Missä sinä olet?
– Täällä, Rose-täti! Tyttö veti kätensä Lewisin kädestä ja kääntyi. – Parvekkeella.

Ennen kuin Lewis ehti vetäytyä säädyllisen välimatkan päähän, ulos astui vaalea nainen. Tämän oli täytynyt olla nuorena huomattava kaunotar, sillä nyt varmaankin lähemmäs viisikymmentävuotiaana hän sai yhä Lewisin kulmakarvat kohoamaan arvostavasti. Jos kyseessä oli tuo mainittu täti, oli vahinko, ettei tyttö ollut perinyt enemmän hänen piirteitään – tai ehkä se olikin hyvä. Yhtäkkiä Lewis, joka totisesti osasi arvostaa naiskauneutta, tajusi pitävänsä tätä punatukkaista sinisilmää huomattavasti viehättävämpänä kuin jotakuta klassista kaunotarta.

– Lapsi kulta, oletpa sinä aikaisin... Kuka te olette?

Lewis otti nyt yhden harkitun askeleen taaksepäin, kumarsi hiukan päätään ja esittäytyi.

– Niin?

Jos Grace-neiti tuntuikin suhtautuvan maailmaan ja ventovieraisiin ihmisiin luottavaisesti, ei Lewisille jäänyt epäselväksi, etteikö tämän täti olisi ollut kovaksikeitetympi. Nainen sai yhteen pieneen sanaan mahtumaan niin paljon jäätä, että se tuntui viilentävän jopa aamuauringon.

– Olin tavanmukaisella kävelylläni ja satuin näkemään neiti Flemingin parvekkeella, Lewis sanoi mahdollisimman viattomasti. – Olen pahoillani, että otin vapauden puhutella häntä, mutta on aina mukava tavata maanmiehiä.

Tämä ei ollut tietystikään totta, sillä yleensä Lewis karttoi maailmalla kulkiessaan muita brittejä kuin ruttoa, mikä kieltämättä oli joskus hankalaa Imperiumin levittäytyttyä niin kovin laajalle. Mutta joka tapauksessa selitys kuulosti huomattavasti paremmalta kuin se, että hän olisi totuudenmukaisesti sanonut hur-

maantuneensa neiti Flemingin tulipunaisesta tukasta ja sinisistä silmistä.

– Ja mistä te tiesitte, että olette – maanmiehiä? rouva tiedusteli. Hän oli työntänyt tytön kauemmas kaiteen luota aivan kuin peläten, että Lewis hyökkäisi sen yli kaappaamaan tämän.

– Rose-täti, älä nyt ole mahdoton! tyttö puuskahti. – Saahan sitä toki *tervehtiä* ihmisiä!

– Mene sisään, Grace, nainen sanoi. – Herätin jo Millyn, on aika mennä aamiaiselle. Charlie odottaa meitä alakerrassa.

– Mutta...

– Grace.

Lewis Willows, jolla ei ollut vähäisintäkään kokemusta lastenkasvatuksesta ja joka ei sellaista koskaan aikonut hankkiakaan, ei voinut olla ihailematta sitä, miten nainen taas yhdellä sanalla, ääntään korottamatta, sai tytön tottelemaan. Tämä nyrpisti suutaan, vilkaisi Lewisia vähän nolona ja pujahti sisälle ovesta, joka johti varmaankin useamman makuuhuoneen huoneistoon.

– Hyvää päivänjatkoa teillekin, herra Willows, nainen sanoi tavalla, joka sai Lewisin typerästi tuntemaan itsensä puhutteluun joutuneeksi koulupojaksi ja vielä nauttimaan siitä.

– Kiitos samoin, rouva...

Mutta neiti Flemingin täti ei ollut niin helposti huijattavissa. Hän kääntyi ja katosi tytön perässä sisälle hotelliin kuin ei olisi kuullutkaan toivotusta ja aikomattakaan täydentää sitä nimellään.

Lewis jäi ulos hiukan pyörällä päästään, aivan kuin hän olisi päässyt vähäksi aikaa johonkin kummalliseen satuun, josta oli nyt tullut ravistelluksi takaisin tosielämään.

Hän painoi hatun päähänsä, tarkisti, että luonnoslehtiö oli tallessa taskussa, ja jatkoi matkaansa kohti Nizzan vanhassa kaupungissa sijaitsevaa majapaikkaansa.

Mutta toisin kuin kaikkina muina aamuina, hän ei sulkenut ikkunaluukkuja ja vetäytynyt nukkumaan kapeaan rautasänkyynsä, jossa oli muhkurainen patja. Sen sijaan hän avasi tunkkaisen pienen huoneen ikkunat selälleen, heitti maalaustelineeltä halveksivasti pois työn, jonka parissa oli ahertanut koko edellisen yön, ja nosti tilalle puhtaan kankaan.

Sitten hän otti taskustaan luonnoslehtiön, tuijotti hetken kuvaa, jonka oli niin hätäisesti sutaissut palmunrungon suojassa, ja sulki lopulta silmänsä kuin palauttaakseen mieleensä jotakin häikäisevää. Nostaessaan taas luomensa hän hymyili toisella suupielellään, sieppasi kolhiintuneesta tarvikelaatikostaan kynän ja alkoi siirtää luonnosta kankaalle.

2.

Lokakuun auringossa

Tohtori Charles Moore ei ollut joidenkin kollegoidensa tavoin tunnettu terveellisten elämäntapojen ahdasmielisestä tuputtamisesta. Kohtuuden miehenä, joka nautti mielellään elämän pienistä iloista ja uskoi vakaasti myös mielialan merkitykseen tervehtymisessä, hän katsoi usein läpi sormiensa potilaidensa pieniä paheita. Ehkä juuri tästä johtuen praktiikka, jota tohtoripariskunta Moore Ballachulishissa piti, oli kovin suosittu.

Oli kuitenkin yksi asia, jonka suhteen Charlie-tohtori oli tinnimätön: hän ei väsynyt puhumaan kunnollisen aamiaisen merkityksestä.

– Charliesta saadaan loistava palopuhuja heti, kun joku puolue ymmärtää ottaa ohjelmaansa tukevan aamiaisen edistämisen, tapasi sanoa hänen lankonsa Duncan Fleming, joka itse tunnettu poliittisena puhujana vakuutti jäävänsä aivan toiseksi ”aamiaisaatteen” rinnalla.

Ballachulishin tohtorilassa siis syötiin kunnolla joka aamu ennen päivän töiden aloittamista. Iltaisin Rose-rouva tapasi tehdä

kaappiin valmiiksi muutaman hyvän voileivän siltä varalta, että jompikumpi perheen lääkäreistä joutuisi lähtemään potilaan luo keskellä yötä tai niin aikaisin aamulla, ettei ehtisi syödä mitään muuten kuin ottamalla mukaan eväitä.

Kun Mooret jättivät praktiikkansa ja kotinsa kymmeneksi kuukaudeksi sijaisen käsiin ja lähtivät Euroopan-matkalleen ilman mitään tarkkoja aikatauluja, pitkistä yhteisistä aamiaishetkistä tuli seurueen matkapäivien kohokohta. Majapaikkojen aamiaispöydissä suunniteltiin sen päivän tekemisiä, muisteltiin edellisen päivän kokemuksia, naurettiin kommelluksille ja itketiinkin, erityisesti Belgian-viikkoina, jolloin Mooret olivat yrittäneet kaikkensa saadakseen jotakin tietoa ottotyttärensä Emilien taustoista ja sukujuurista.

Sinä huikaisevan aurinkoisena lokakuun aamuna Charlie-tohtori istui jo nizzalaisen rantabulevardin hotellin aamiaishuoneessa. Hän oli tilannut kupillisen teetä ja sanomalehden ajankulukseen tietäen kokemuksesta, että joutuisi odottelemaan muuta seuruettaan. Toisin kuin monet keski-ikäiset, sekä Charlie että Rose muistivat vielä, millaista oli olla nuori, ja suhtautuivat keskimääräistä suuremmalla ymmärryksellä Millyn ja Gracen iltamyöhäisiin kuiskutteluihin ja aamujen hitaaseen heräämiseen.

– No kappas! Tohtori nosti katseensa lehden reunan yli. – Kaadoitko sinä kylmää vettä heidän päälleen, Rose, vai mistä johtuu tämä kunnia saada neidit ylös vuoteesta ennen aamukymmentä?

– Osh, sinä olet kauhea, isä! Milly puuskahti nauraen ja pujahti paikalleen pöydän ääressä. – Kuka voi nukkua, kun aurinko paistaa tällä tavalla!

– Ilahduttavaa, jos aiot seuraavan puolen vuoden ajan nousta vuoteesta auringonnousun myötä, Charlie-tohtori härnäsi. –

Voinikin sitten varata meille liput ensi viikolla varhaisemmalle retkelle – linja-auto lähti muistaakseni kuudelta.

– Ei aurinko ole vielä silloin noussut täällä, Milly huomautti nenäkkäästi.

– Grace olisi voinut tänä aamuna kerrankin pysyä vuoteessa, Rose tokaisi ja levitti lautasliinan syliinsä. – Jos me emme ole vielä tämän kauemmas etelään päässeet...

– Mitä niin? Charlie kysyi ja viittasi tarjoilijan pöytään.

Hänen puolisonsa vaiken pahaenteisesti sen ajan, minkä aamiaistilauksen tekeminen kesti. Grace, joka harmissaan ja nolona odotti Rose-tädin selostusta, ei voinut mielipahastaan huolimatta tälläkään kertaa olla ihailematta sitä, miten rohkeasti Charlie-setä puhui ranskaa. Tämä äänsi kieltä lähestulkoon yhtä kauheasti kuin he kaikki muutkin, mutta yritti sinnikkäästi, ja sai yleensä kaikkialla pelkästään ponnistustensa vuoksi erinomaista palvelua – niin täälläkin. Itse hän tapasi sanoa, että jos olisi alkanut murehtia verbien oikeita taivutusmuotoja kenttäsairaalassa vajaat parikymmentä vuotta aiemmin, moni belgialaissotilas olisi ehtinyt kuolla käsiin.

– No, mitä paheksuttavaa Grace-neiti on tänään saanut aikaan? Charlie tiedusteli, kun tarjoilija oli poistunut. – Onko hän laulanut suihkussa?

– Gracella on ihailija! Milly huudahti, ennen kuin hänen äitinsä sai sanotuksi mitään. – Salaperäinen herrasmies!

Grace, joka oli ehtinyt pikaisesti uskoutua aamun oudosta taapaamisesta serkulleen, mutta ei ollut lainkaan ajatellut tämän julistavan asiaa tuolla tavalla, punastui ja hypisteli ruokailuvälineitään.

– Ei se ollut mikään ihailija, hän puuskahti. – Joku britti vain, joka halusi toivottaa hyvää huomenta.

– Tämä ei liene ensimmäinen kerta, jolloin minä en yhtään ymmärrä, mistä te puhutte, huomautti tohtori. – Rose, voitko sinä ystävällisesti tulkata?

Grace piti kovasti tädistään ja tämän puolisosta. Rose-tädissä oli samanlaista lempeyttä ja voimaa kuin äidissä, ja Charlie-setä muistutti erityisesti hyvällä tuulella ollessaan isää. Ja yhtäkkiä tyttö huomasi toivovansa, että tänä aurinkoisena aamuna tässä ihanassa paikassa setä olisi erittäin hyvällä tuulella. Hullua – sillä eihän hän ollut tehnyt mitään väärää!

Rose-täti kertoi aamun tapahtumat niiltä osin kuin oli ne nähnyt. Jotenkin hän onnistui tekemään sen niin, että Grace tunsu harmikseen punastuvansa yhä syvemmin.

Samassa tarjoilija tuli tuomaan heidän munakkaitaan ja tuoremehuaan, ja tavoilleen uskollisena Charlie-setä söi muutaman suupalan, ennen kuin aloitti keskustelun.

– Kuulehan, Gracie, hän sanoi hitaasti.

Grace huokasi ja pyöritteli silmiään.

– Kun sinun vanhempasi suostuivat siihen, että lähdet meidän mukaan matkalle, se oli valtava luottamuksenosoitus, setä jatkoi. – Vastuu omasta lapsesta on suuri, mutta vastuu toisen lapsesta vielä suurempi. Sinä sait lähteä mukaan maailmalle, koska vanhempasi uskovat siihen, että pidämme sinusta huolta.

– Ei minussa ole mitään huoltapidettävää! Grace puuskahti.

Charlie-setä ja Rose-täti katsoivat toisiinsa, ja Milly potkaisi Gracen nilkkaa pöydän alla.

He olivat puhuneet tuosta viimeksi juuri eilen illalla. Mitä varten vanhemmat aina katsoivat toisiinsa tuolla tavoin, aivan kuin olisivat kysyneet katseesta lukemaan toistensa ajatukset! Kotona äiti ja isä tekivät samoin, viimeksi silloin, kun Walter oli Gracen lähtöpäivän aattona ampunut ritsalla ”aivan vahingossa” rikki ka-

nakopin ikkunan. Tapaturman seurauksena isä oli peruuttanut Walterin kuukausirahan, eikä äiti ollut sanonut siihen mitään, aivan kuin he olisivat yhdellä katseella asiasta sopineet. Oli Gracekin kerran vaihtanut äidin kanssa sellaisen katseen, mutta silloin oli kyse ollut suuresta ja tärkeästä asiasta, ei ritsasta tai aamutervehdyksestä.

– Gracie, maailma on suuri ja sinä olet vielä nuori, Charlie-setä sanoi. – Olet kasvanut hyvien ja luotettavien ihmisten parissa, ja siitä olen iloinen, sillä se antaa elämälle hyvän pohjan. Mutta samalla se ehkä tuudittaa sinut liialliseen luottamukseen. Kaikki ihmiset eivät ole hyviä, eikä kaikilla maanmiehillämme ole aina hyviä tarkoituksia, niin mukavalta kuin heitä tuntuukin tavata ulkomailla.

– Charlie-setä, Grace sanoi päättäväisesti ja kilautti haarukansa lautaselle, – Hän sanoi vain *hyvää huomenta!*

– Kuka hän oli?

– Hän nimensä oli Lewis Willows.

– Niin, mutta kuka hän oli?

Grace ähkäisi.

– Mistä minä voin tietää! Rose-täti ryntäsi paikalle kesken kaiken ja komensi minut sisään, aivan kuin hän olisi aikonut ryöstää minut!

– Voi! huusi Milly. – Olisi kauhean ihanaa tulla ryöstetyksi! Mutta tietysti vain sieviä ryöstetään, sellaisia kuin Grace, hän jatkoi haikeasti.

– Emilie, sanoi Rose-täti tiukasti, kuten aina silloin, kun Milly alkoi valittaa ulkonäöstään, ja Grace huokasi. Vaikka tiesikin, että Milly parkaa ei ollut siunattu kummoisellakaan kauneudella, Grace olisi ennemmin antanut hakata oikean kätensä irti kuin sanonut sitä serkulleen. Milly oli hauska ja herttainen ja hyvä

tanssimaan, joten mitä väliä sillä oli, vaikkei hän ollut sievä. Ei Gracekaan ollut, vaikka Milly niin väitti. Hänellähän oli punainen tukka ja pisamia.

– Minä olisin kiitollinen, mikäli selviäisimme tämän matkan loppuun ilman, että kumpaakaan vastuullani olevista tytöistä ryöstettäisiin, Charlie-setä ilmoitti tuimasti. – Grace, me kuulos-
tamme sinusta ehkä ahdasmielisiltä. Mutta sinä olet nuori, ja...

– Nuoret tytöt tekevät nykyään paljon asioita yksin, matkustavatkin! Grace pisti väliin. Hän koetti yleensä käyttäytyä hyvin tättä ja setää kohtaan ja olla mahdollisimman vähän vaivaksi, kun oli päässyt näiden mukana tälle unelmien matkalle, mutta oli nyt harmissaan.

– Eivät viisitoistavuotiaat, sanoi Rose-täti.

– Minä täytän huomenna kuusitoista!

– Se on totta, Charlie-setä myönsi. – Mutta sanoisin, että siitä on vielä jonkin matkaa täysi-ikäisyyteen.

– Hän oli hyvinkin täysi-ikäinen, pisti Rose-täti väliin.

– No niin, Charlie-setä jatkoi, – Jos sinä hankit uusia ystäviä, minä toivoisin saavani tietää jotakin heidän taustastaan.

– Hyvä tavaton, hän sanoi vain hyvää huomenta! Minä en varmaan koskaan enää edes näe häntä!

– Hän sanoi kävelevänsä tästä ohi joka aamu, huomautti Rose-täti äänensävyllä, joka sai tuollaisen säännönmukaisuuden kuulostamaan huolestuttavalta ja lähestulkoon siltä, että heidän pitäisi vaihtaa hotellia.

– Ehkä hän ryöstää sinut huomenna? Milly ehdotti osaaottavasti.

– Emilie, syö munakkaasi, komensi hänen äitinsä.

– Noh, sanoi Charlie-setä äänensävyllä, jota harvoin kuuli, mutta joka vaiensi heidät kaikki. – Kuten sanottu, minulla ei ole

Taiteilijan urasta haaveileva Grace lähtee kiertämään Eurooppaa.

Koulu on ohi ja Grace pääsee näkemään Euroopan kaupunkeja ystävänsä Millyn kanssa. Ystävysten grand tour alkaa Belgiasta ja jatkuu sieltä aurinkoisen Nizzan kautta Italiaan ja Saksaan. Matkalla nuoret törmäävät sekä vanhoihin ystäviin että solmivat uusia tuttavuuksia. Berliinissä matkalaiset ottaa avosylin vastaan Ruth, ja nizzalaisella rantabulevardilla Grace törmää hurmaavaan mieheen, joka ei lähde tämän mielestä.

Maailma kutsuu, Grace 1 on 12. teos mukaansatempaavassa Betty-sarjassa, jossa on vaikutteita L. M. Montgomeryn, Louisa May Alcottin ja Mary Marckin klassikkoina tunnetuista tyttökirjoista.

Kaisa Ikola (s. 1974) on suomalainen historian­tutkija ja kirjailija. Hänen monipuoliseen tuotantoonsa kuuluu niin historiallista romantiikkaa, feelgoodia kuin lastenkirjallisuuttakin. Skotlantiin sijoittuva Betty-sarja sai alkunsa Ikolan blogista ja on sittemmin kerännyt ympärilleen vankan fanikunnan.